

Sygn. akt II AKzw 234/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lutego 2016r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Zdzisław Pachowicz

po rozpoznaniu w sprawie ukaranego karą porządkową **G. B. (1)**

zażalenia wniesionego przez obrońcę ukaranego

na zarządzenie Sędziego Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 8 stycznia 2016r. (IV Kzw 5/16)

w przedmiocie odmowy przyjęcia środka odwoławczego

na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art.1 § 2 kkw

postanawia

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Sędzia Sądu Okręgowego we Wrocławiu zarządzeniem z dnia 8 stycznia 2016r. odmówił G. B. (1) przyjęcia jego zażalenia z dnia 11 sierpnia 2014r. na zatrzymanie związane z realizacją polecenia sądu, wydanego na podstawie art. 79 § 1 kkw, doprowadzenia ukaranego do aresztu śledczego w celu odbycia kary porządkowej.

Zarządzenie to zaskarżył obrońca ukaranego i zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to:

a. art. 429 § 1 kpk – poprzez błędne uznanie zażalenia obrońcy z dnia 5.08.2014 r. za środek zaskarżenia niedopuszczalny z mocy ustawy i w konsekwencji odmówienie jego przyjęcia do rozpoznania, podczas gdy art. 246 § 1 kpk wprost przewiduje zaskarżenie zatrzymania w drodze zażalenia oraz żądanie zbadania zasadności, legalności oraz prawidłowości tej czynności; nadto Sąd Okręgowy nieprawidłowo ocenił zamiar obrońcy składającego zażalenie, który zaskarżył zarówno czynność zatrzymania, tj. jego zasadność, legalność i prawidłowość (a nie samo polecenie zatrzymania i doprowadzenia G. B. do aresztu), jak i nieprawidłowe wykonanie kary porządkowej pozbawienia wolności (brak wezwania ukaranego do stawienia się w areszcie śledczym);

b. art. 246 § 1 kpk w zw. z art. 79 kkw w zw. z art. 1 § 2 kkw – poprzez nieprawidłowe uznanie, że przepisy postępowania karnego wykonawczego nie mają zastosowania w przypadku zatrzymania;

c. art. 429 kpk w zw. z art. 41 ust. 2 oraz art. 78 Konstytucji – poprzez bezzasadną odmowę przyjęcia zażalenia obrońcy z dnia 5.08.2014r. przez co Sąd pozbawił skarżącego prawa do odwołania się od orzeczenia wydanego przez Sąd I instancji w celu zbadania zasadności, legalności i prawidłowości czynności zatrzymania (uchybiecie zasadzie dwuinstancyjności postępowania).

Podnosząc powyższe zarzuty, żalący się wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy ukaranego nie jest zasadne i zawarty w nim wniosek nie może być uwzględniony. Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu Okręgowego o niezaskarżalności polecenia doprowadzenia w celu odbycia kary i przedstawioną na jego poparcie argumentację.

Jedynie uzupełniająco należy stwierdzić, że stanowisko prezentowane w zażaleniu, jakoby przepis art. 246 § 1 kpk mógł być odpowiednio zastosowany do innych krótkotrwałych form pozbawienia wolności wynikających z realizacji polecenia przymusowego doprowadzenia osoby, nie jest zasadne. Decyzje stosownych organów dotyczące „zatrzymania i doprowadzenia” są zaskarżalne, ale nie dlatego, że do tych instytucji prawa procesowego ma zastosowanie przepis mówiący o zaskarżalności decyzji o zatrzymaniu (246 § 1 kpk), ale dlatego, że tak stanowią inne przepisy szczegółowe (art. 75 § 3 kpk, art. 376 § 1 kpk, art. 290 § 2 kpk). Gdyby intencja ustawodawcy była taka, jak przedstawiono to w zażaleniu, to wskazane powyżej przepisy - dotyczące zaskarżalności decyzji o zatrzymaniu i doprowadzeniu – byłyby zbędne. Skoro przepis art. 246 § 2 kpk nie może mieć zastosowania do innych form zatrzymania w celu doprowadzenia uregulowanych w Kodeksie postępowania karnego, to tym bardziej nie może mieć zastosowania, poprzez art. 1 § 2 kkw, do poleceń doprowadzenia uregulowanych w Kodeksie karnym wykonawczym. W tym stanie rzeczy zarzut obrazy przepisów art. 246 kpk w zw. art. 1 § 1 kkw i art. 79 kkw nie zasługuje na aprobatę Sądu Apelacyjnego.

Chybione są także zarzuty dotyczące obrazy przepisów Konstytucji. Autor zażalenia formułując zarzut naruszenia przepisu art. 41 ust. 2 Konstytucji nie dostrzega, że G. B. (1) nie został pozbawiony prawa do odwołania się od decyzji o pozbawieniu go wolności. Z prawa tego skorzystał i decyzja o ukaraniu go karą porządkową pozbawienia wolności została poddana kontroli instancyjnej. Odrębną zaś kwestią jest wykonanie tej decyzji. Jeżeli zaś chodzi o zarzut obrazy art. 78 Konstytucji, to wystarczy zauważyć, że przepis ten przewiduje wyjątki od zasady wyrażonej w zdaniu pierwszym tego artykułu.

Skoro nie jest dopuszczalne zażalenie na decyzję o doprowadzeniu do aresztu śledczego, to zarzuty dotyczące podstaw wydania tej decyzji i sposobu przeprowadzenia zatrzymania osoby, muszą pozostać poza kontrolą instancyjną Sądu Apelacyjnego.

W związku z powyższym postanowiono – jak na wstępie.